ధిల్లీ క్లాత్ అండ్ జనరల్ మిల్స్
కో., లిమిటెడ్
వర్సెస్
శ్రీ రామేశ్వర్ దయాళ్ అండ్ అనాథర్

1960
నవంబర్ 22

(పి. బి. గజేంద్రగడ్కర్, ఎ. కె. సర్కార్, మరియు
కె. ఎన్. వాంచూ, న్యాయమూర్తులు.)

పారిశ్రామిక వివాదం – తొలగించబడిన కార్మికుడు – ట్రిబ్యునల్ ద్వారా మధ్యంతర పునరుద్ధరణ – చెల్లుబాటు అవుతుందా – పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం, 1947 (14 ఆఫ్ 1947), సెక్షన్ 33 ఎ.

మేనేజింగ్ అథారిటీ ఆదేశాలను ధిక్కరించినందుకు అప్పీలుదారు–మిల్స్ ఉద్యోగి శారదా సింగ్, ప్రతివాదిని ఉద్యోగం నుంచి తొలగించారు. పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం, 1947లోని సెక్షన్ 33–ఎ కింద ఆయనను తొలగించడాన్ని వివిధ కారణాలతో సవాలు చేస్తూ ఆయన ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్‌కు దరఖాస్తు దాఖలు చేశారు, మధ్యంతర చర్యగా ప్రతివాదిని అప్పీలుదారు మిల్స్‌లో పనిచేయడానికి అనుమతించాలని మరియు యాజమాన్యం అలా చేయని పక్షంలో అతను విధులకు హాజరవు తేదీ నుండి అతని పూర్తి వేతనాలు చెల్లించాలని ట్రిబ్యునల్ ఆదేశాలు జారీ చేసింది. ట్రిబ్యునల్ మధ్యంతర ఉత్తర్వులను సవాలు చేస్తూ అప్పీలుదారు మిల్స్ హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్ దాఖలు చేయగా, ప్రతివాదికి ఇచ్చిన మధ్యంతర ఉపశమనం సముచితమేనని హైకోర్టు నిర్ణయించింది. హైకోర్టు ఇచ్చిన ధృవీకరణ పత్రం ద్వారా అప్పీల్.

నిర్ణయించారు, ప్రతివాదిని తిరిగి విధుల్లోకి తీసుకుంటూ ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన మధ్యంతర ఉత్తర్వులు తప్ప. ట్రిబ్యునల్ అటువంటి మధ్యంతర ఉపశమనం ఇవ్వడం సాధ్యం కాదు , ఎందుకంటే అది ప్రతివాదుల కేసును ముందుగానే నిర్ధారించి, అప్పీలుదారు యజమానిని విచారించిన తరువాత అతని తొలగింపు యొక్క చట్టబద్ధతను నిర్ణయించకుండా అతనికి పూర్తి ఉపశమనం ఇవ్వడమే అవుతుంది.

ది మేనేజ్మెంట్, హోటల్ ఇంపీరియల్ అండ్ అదర్స్ v. *హోటల్ వర్కర్స్ యూనియన్*, ఎ. ఐ. ఆర్. 1959 ఎస్. సి. 1342, మరియు *పంజాబ్ నేషనల్ బ్యాంక్* v. *ఆల్ ఇండియా పంజాబ్ నేషనల్ బ్యాంక్ ఎంప్లాయీస్ ఫెడరేషన్*, ఎ. ఐ. ఆర్. 1960 ఎస్. సి. 160, సూచించబడ్డాయి.

సివిల్ అప్పీల్ అధికార పరిధి: సివిల్ అప్పీల్ నెంబరు 353 ఆఫ్ 1959

సివిల్ రిట్ నెంబరు 257–డి ఆఫ్ 1957 లో ఢిల్లీలోని పంజాబ్ హైకోర్టు (సర్క్యూట్ బెంచ్) 1958 ఏప్రిల్ 22 నాటి తీర్పు మరియు ఉత్తర్వుల నుండి అప్పీల్.

ఎం. సి. సెతల్వాడ్, భారత దేశ అటార్నీ-జనరల్, ఎస్. ఎన్. ఆండ్లే, జె. బి. దాదాచాంజీ, రమేశ్వర్ నాథ్ మరియు పి. ఎల్. వోహ్రా అప్పీలుదారు తరఫున.

జి. ఎస్. పాఠక్, ఆర్. ఎల్. ఆనంద్ మరియు *జనార్దన్ శర్మ* ప్రతివాది నెంబరు 2 తరఫున.

1960. నవంబర్ 22. కోర్టు ఇచ్చిన తీర్పును వెలువరించినది

వాంచూ, జె. – ఇది పంజాబ్ హైకోర్టు ఇచ్చిన ధృవీకరణ పత్రం ద్వారా అప్పీల్. శారదా సింగ్ (ఇకపై ప్రతివాది అని పిలుస్తారు) అప్పీలుదారు –మిల్స్‌లో సేవలో ఉన్నారు. 1956 ఆగస్టు 28న

అప్పీలుదారు-మిల్స్‌లోని కార్మికులను నియంత్రించే స్టాండింగ్ ఆర్డర్స్ లోని 9వ పేరా ప్రకారం ప్రతివాదిని నైట్ షిఫ్ట్ నుంచి డే షిఫ్ట్‌కు బదిలీ చేశారు. ఆ సమయంలో అప్పీలుదారు-మిల్స్‌కు మరియు వాటి కార్మికులకు మధ్య పారిశ్రామిక వివాదం పెండింగ్‌లో ఉంది. బదిలీ 1956 ఆగస్టు 30 నుంచి అమల్లోకి రావాల్సి ఉంది. కానీ ప్రతివాది డే షిఫ్ట్‌లో పనికి హాజరు కావడంలో విఫలమయ్యాడు మరియు గైర్హాజరైనట్లు మార్క్ చేయబడ్డాడు. ఆగస్టు 30న రాత్రి 10-30 గంటలకు విధులకు హాజరయ్యానని, రాత్రంతా పనిచేశానని, కానీ హాజరు మార్క్ కాలేదని 1956 సెప్టెంబర్ 1న జనరల్ మేనేజర్ కు దరఖాస్తు సమర్పించాడు, తను ఆగస్టు 31వ తేదీ రాత్రి మళ్లీ మిల్స్‌కు వెళ్లగా తనను డే షిఫ్ట్‌కు బదిలీ చేశారనే కారణంతో పని చేయనివ్వలేదని మరియు తనను వేధించేందుకు ఇష్టానుసారముగా వ్యవహరించారని ఫిర్యాదు చేశాడు. ఆదేశాలను అమలు చేయడానికి తనకు ఎలాంటి అభ్యంతరం లేదని చెప్పినప్పటికీ, మేనేజర్ జోక్యం చేసుకుని తనపై హద్దుమీరి తీసుకున్న చర్య నుండి తనను కాపాడాలని, తనను పనిచేయనియని రోజులకు మిల్స్ తన వేతనాలకు బాధ్యత వహిస్తాయని ఆయన పేర్కొన్నాడు.

1956 సెప్టెంబర్ 4న, అతను మునుపటి వివాదం పెండింగ్‌లో ఉన్న పారిశ్రామిక ట్రిబ్యునల్‌కు పారిశ్రామిక వివాదాల చట్టం, నం. XIV ఆఫ్ 1947, (ఇకపై దీనిని చట్టం అని పిలుస్తారు) లోని సెక్షన్ 33-ఎ కింద దరఖాస్తు చేశాడు మరియు తనను ఒక షిఫ్ట్ నుండి మరొక షిఫ్ట్‌కు ఎటువంటి తార్కిక కారణం లేకుండా బదిలీ చేశారని, ఇది తన సర్వీసు నిబంధనలలో మార్పకు సమానమని, అది అతని ప్రయోజనాలకు విరుద్ధమైనది మరియు హానికరమైనదని ఫిర్యాదు చేశాడు. చట్టంలోని సెక్షన్ 33లోని నిబంధనలకు విరుద్ధంగా ఈ మార్ప చేయబడినందున, సెక్షన్ 33-ఏ కింద ట్రిబ్యునల్ ఉపశమనం కల్పించాలని కోరాడు. 1956 సెప్టెంబర్ 5న జనరల్ మేనేజర్ సెప్టెంబర్ 1 నాటి లేఖకు సమాధానమిస్తూ, ఆగస్టు 28న అతన్ని ఒక షిఫ్ట్ నుంచి మరో షిఫ్ట్ కు బదిలీ చేయాలని ఆదేశించారని,

ఆగస్టు 30 నుంచి డే షిఫ్ట్‌లో విధులకు హాజరుకావాలని ఆదేశించినట్లు ప్రతివాదికి తెలిపారు. కానీ సాధారణ పద్ధతిలో చేసిన ఉత్తర్వులను పాటించకుండా , నిర్దేశించిన విధంగా విధులకు హాజరుకావడానికి బదులుగా అతను ఉద్దేశపూర్వకంగా ఉత్తర్వులను ధిక్కరించి , ఆగస్టు 30 న రాత్రి షిఫ్ట్ లో పనికి హాజరయ్యాడు. ఆ తర్వాత అతన్ని వెళ్లి డే షిఫ్ట్‌లో విధులకు హాజరుకావాలని ఆదేశించారు. అయితే ఆ తర్వాత కూడా డే షిఫ్ట్‌లో విధులకు హాజరుకాకుండా ఉద్దేశపూర్వకంగానే గైర్హాజరు కావడంతో బదిలీ ఉత్తర్వులను ధిక్కరించారు. డిపార్ట్‌మెంటల్ అధికారుల చట్టబద్ధమైన ఆదేశాలను ఉద్దేశపూర్వకంగా పాటించనందుకు అతనిపై క్రమశిక్షణ చర్యలు ఎందుకు తీసుకోకూడదో కారణం చూపాలని జనరల్ మేనేజర్ ప్రతివాదిని కోరారు మరియు 48 గంటల్లోగా వివరణ ఇవ్వాలని కోరారు. ప్రతివాది 1956 సెప్టెంబరు 7న తన వివరణను సమర్పించారు.

ఆ వెంటనే అప్పీలుదారు-మిల్స్‌కు సెక్షన్ 33-ఏ కింద దరఖాస్తుకు నోటీసు అందింది మరియు వారు 1956 అక్టోబర్ 5న దానికి సమాధానం సమర్పించారు. ఒక షిఫ్ట్ నుంచి మరో షిఫ్ట్‌కు బదిలీ చేయడం అనేది యాజమాన్య పరిధిలోని అంశమని, కార్మికునికి విరుద్ధముగా సర్వీసు నిబంధనలు మరియు షరతుల్లో మార్పు అని చెప్పలేమని, అందువల్ల సెక్షన్ 33-ఎ కింద ఫిర్యాదు నిర్వహించదగినది కాదన్నది వారి వాదన. ప్రతివాది తదుపరి ప్రవర్తనపై ఆంతరంగిక విచారణ జరుగుతోందని, ఆంతరంగిక విచారణ పూర్తయ్యేవరకు సెక్షన్ 33-ఎ కింద దరఖాస్తుపై విచారణను నిలిపివేయాలని అప్పీలుదారు-మిల్స్ పేర్కొంది. సెక్షన్ 33-ఎ కింద ఈ ఫిర్యాదుపై ఎటువంటి చర్యలు తీసుకోలేదు , అందుకు ఆ ప్రొసీడింగ్స్ నిలిపివేయాలని వారు వేడుకున్నందున అప్పీలుదారు-మిల్స్ పాక్షికంగా బాధ్యులు కావచ్చు. అయినప్పటికీ, ప్రతివాది పై ఆంతరంగిక విచారణ కొనసాగింది మరియు 1957 ఫిబ్రవరి 25 న, విచారణ అధికారి దుష్ప్రవర్తన అభియోగం రుజువైందని నివేదించారు. ఆ తరువాత జనరల్ మేనేజర్ 1957 మార్చి

5 న ప్రతివాది యొక్క తీవ్రమైన దుష్ప్రవర్తన దృష్ట్యా మరియు అతని గత రికార్డులను పరిశీలించి అతన్ని తొలగించాలని ఉత్తర్వులు జారీ చేశారు; కానీ అప్పుడు పారిశ్రామిక వివాదం పెండింగ్ లో ఉన్నందున, తొలగింపు ఉత్తర్వులు జారీ చేయడానికి ముందు ఇండస్ట్రియల్ ట్రిబ్యునల్ అనుమతి తీసుకోవాలని మరియు చట్టంలోని సెక్షన్ 33 ప్రకారం అటువంటి అనుమతి కోసం దరఖాస్తు చేయాలని జనరల్ మేనేజర్ ఆదేశించారు.

ఈలోగా, 1957 మార్చి 1న ఒక నోటిఫికేషన్ జారీ చేయబడింది , దీని ద్వారా 1957 మార్చి 10 నుండి కేంద్ర చట్టం నం. XXXVI ఆఫ్ 1956 లోని కొన్ని నిబంధనలు, వాటి ద్వారా సెక్షన్ 33 మరియు 33-ఎ లను సవరించారు , అమలులోకి వస్తాయని నిర్ణయించారు. ఈ సవరణ సెక్షన్ 33 లో గణనీయమైన మార్పు చేసింది మరియు ఆ మార్పు 1957 మార్చి 10 నుండి అమలులోకి వచ్చింది. మార్పు ఏమిటంటే, కార్మికులకి ప్రతికూలముగా ఏదైనా సేవా షరతును మార్చకుండా మరియు దుష్ప్రవర్తన పై ఎటువంటి చర్యకు వ్యతిరేకంగా యజమానిపై ఉన్న సంపూర్ణ నిషేధాన్ని సవరించారు. వివాదానికి సంబంధించిన ఏదైనా విషయానికి సంబంధించి లేదా వివాదానికి సంబంధించిన ఏదైనా దుష్ప్రవర్తనకు సంబంధించి యజమాని చర్య తీసుకోవాలనుకుంటే, అతను వివాదం పెండింగ్‌లో ఉన్న అథారిటీ యొక్క రాతపూర్వక అనుమతితో మాత్రమే అలా చేయగలరని సవరించిన సెక్షన్ పేర్కొంది; అయితే ఒక కార్మికునికి వర్తించే స్టాండింగ్ ఆర్డర్ల ప్రకారం యజమాని చర్య తీసుకోవాలనుకునే విషయము వివాదంతో సంబంధం లేనప్పుడు లేదా చర్య తీసుకోవాలని ప్రతిపాదించిన దుష్ప్రవర్తనకు వివాదంతో సంబంధం లేనప్పుడు, యజమాని తనకు సముచితంగా అనిపించిన చర్య తీసుకోవచ్చు, దీనికి లోబడి తొలగించి లేదా భర్తరఫ్ చేసినప్పుడు ఒక నెల వేతనాన్ని చెల్లించాలి మరియు యజమాని ఉద్యోగిపై తీసుకున్న చర్య ఆమోదం కోసం వివాదం పెండింగ్ లో ఉన్న ట్రిబ్యునల్ కు దరఖాస్తు చేయాలి. చట్టంలో

వచ్చిన ఈ మార్పు దృష్ట్యా, పెండింగ్‌లో ఉన్న కేసులో ప్రతివాది యొక్క దుష్ప్రవర్తన అప్పుడు తీర్పు పెండింగ్‌లో ఉన్న వివాదంతో సంబంధం లేనందున, అతనికి ఒక నెల వేతనం చెల్లించి, తాను తీసుకున్న చర్యకు ఆమోదం కోసం దరఖాస్తు చేసిన తరువాత అతన్ని తొలగించే హక్కు తమకు ఉందని అప్పీలుదారు-మిల్స్ భావించాయి. దీంతో 1957 మార్చి 5న జనరల్ మేనేజర్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వులు, ఇప్పటికే పేర్కొన్న, దాని అనుగుణంగా అనుమతి కోసం ట్రిబ్యునల్ కు దరఖాస్తు చేయలేదు. అనంతరం 1957 ఏప్రిల్ 2న జనరల్ మేనేజర్ ప్రతివాదికి ఒక నెల వేతనాన్ని చెల్లిస్తూ బర్తరఫ్ ఉత్తర్వులు జారీ చేసి, ప్రతివాదిపై తీసుకున్న చర్య ఆమోదం కోసం సంబంధిత అథారిటీకి దరఖాస్తు చేశారు.

ఆ తర్వాత ప్రతివాది 1957 ఏప్రిల్ 9న చట్టంలోని సెక్షన్ 33-ఎ కింద మరో ధరఖాస్తు దాఖలు చేశాడు, దీనిలో ట్రిబ్యునల్ యొక్క స్పష్టమైన అనుమతి లేకుండా అప్పీలుదారు-మిల్స్ తన సేవలను రద్దు చేశాయని, ఇది చట్టంలోని సెక్షన్ 33 యొక్క నిబంధనలను ఉల్లంఘించడమేనని ఫిర్యాదు చేశాడు; అందువలన అవసరమైన ఉపశమనం కొరకు ప్రార్థించాడు. ఈ దరఖాస్తుపై 1957 ఏప్రిల్ 18న ట్రిబ్యునల్ మధ్యంతర ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది, దీని ద్వారా మధ్యంతర ఉపశమన చర్యగా ప్రతివాదిని ఏప్రిల్ 19 నుండి పని చేయడానికి అనుమతించాలని అప్పీలుదారు మిల్స్ ను ఆదేశించింది మరియు ప్రతివాదిని విధులకు హాజరుకావాలని ఆదేశించింది. ప్రతివాదిని తిరిగి విధుల్లోకి తీసుకోవడంలో యాజమాన్యం విఫలమైతే ఏప్రిల్ 19 నుంచి అతను విధులకు హాజరైన తరువాత ప్రతివాదికి పూర్తి వేతనాలు చెల్లించాలని కూడా ఆదేశించింది. అయితే 1957 ఏప్రిల్ 9 నాటి దరఖాస్తు లోపభూయిష్టంగా ఉందని 1957 మే 6న కొట్టివేశారు, దానితో ఏప్రిల్ 18 నాటి మధ్యంతర ఉత్తర్వులు కూడా ముగిశాయి. అదే రోజున (అంటే 1957 మే 6న) ప్రతివాది సెక్షన్ 33-ఎ కింద మరో దరఖాస్తు దాఖలు చేశాడు, దీనిలో అతను లోపాలను తొలగించాడు మరియు ట్రిబ్యునల్ యొక్క ముందస్తు అనుమతి లేకుండా

1957 ఏప్రిల్ 2 న తనను భర్తరఫ్ చేయడం సెక్షన్ 33 కు విరుద్ధమని మరియు సరైన ఉపశమనం కోసం అభ్యర్థించాడు.

ఈ దరఖాస్తు ప్రస్తుతం పెండింగ్ లో ఉంది మరియు మూడేళ్లు దాటినా పరిష్కారం కాలేదు. 1956 సెప్టెంబర్ 4 నాటి మొదటి దరఖాస్తుకు ఏమి జరిగిందో కూడా స్పష్టంగా తెలియదు, దీనిలో ప్రతివాది ఒక షిఫ్టు నుండి మరొక షిఫ్టుకు బదిలీ చేయడం ద్వారా తన సేవా నిబంధనలను తనకు ప్రతికూలముగా మార్చారని ఫిర్యాదు చేశాడు. చట్టంలోని సెక్షన్ 33, సెక్షన్ 33–ఎ కింద వచ్చిన దరఖాస్తులను త్వరితగతిన పరిష్కరించాలి, ఈ వ్యవహారం మూడేళ్లుగా పెండింగ్ లో ఉండటం విచారకరము, అయితే ఈ దుస్థితికి అప్పీలుదారు మిల్స్ కూడా బాధ్యత వహించాలి. సెక్షన్ 33–ఎ కింద చివరి దరఖాస్తుకు 1957 మే 14న అప్పీలుదారు మిల్స్ సమాధానం ఇచ్చారు మరియు చట్టంలోని సెక్షన్ 33 ఉల్లంఘన జరగలేదని మరియు సవరించిన సెక్షన్ 33 1957 ఏప్రిల్ 2న జారీ చేసిన తొలగింపు ఉత్తర్వులకు వర్తిస్తుందని అభ్యంతరం వ్యక్తం చేశారు. అంతేకాక, యోగ్యతల ఆధారంగా, అప్పీలుదారు–మిల్స్ కేసు ప్రకారం, ఉన్న పరిస్థితులలో తొలగింపు సమర్థనీయం.

ఈ కేసు 1957 మే 16న ట్రిబ్యునల్ ముందుకు వచ్చింది. ఆ రోజు ట్రిబ్యునల్ మళ్లీ మధ్యంతర ఉత్తర్వులు జారీ చేసింది, మధ్యంతర ఉపశమనం కోసం, ప్రతివాదిని మే 17 నుండి పనిచేయడానికి అనుమతించాలని మరియు ప్రతివాది విధులకు హాజరుకావాలని ఆదేశించింది. ఒకవేళ యాజమాన్యం అతడిని తిరిగి విధుల్లోకి తీసుకోకపోతే విధులకు హాజరైన తేదీ నుంచి పూర్తి వేతనాలు చెల్లించాలని ఆదేశించింది.

దీంతో అప్పీలుదారు మిల్స్ హైకోర్టులో రిట్ పిటిషన్ దాఖలు చేశారు. హైకోర్టుముందు వారి ప్రధాన వాదన రెండు విధాలుగా ఉంది. 1957 మార్చి 10 నుంచి సవరించిన సెక్షన్లు 33, 33-ఏ అమల్లోకి వచ్చిన తర్వాత ఈ కేసు పరిస్థితుల్లో చట్టంలోని సెక్షన్ 33-ఏ కింద దరఖాస్తును స్వీకరించే అధికారం ట్రిబ్యునల్ కు లేదని కోరారు. ప్రత్యామ్నాయంగా, యోగ్యతలపై సెక్షన్ 33-ఎ కింద దరఖాస్తులో లేవనెత్తిన ప్రశ్నను పరిగణనలోకి తీసుకోకముందే ప్రతివాది పునరుద్ధరణకు లేదా బదులుగా పూర్తి వేతనాలు చెల్లించేలా మధ్యంతర ఉత్తర్వులు జారీ చేసే అధికారం ట్రిబ్యునల్ కు లేదని వాదించారు. పారిశ్రామిక వివాదాల (సవరణ మరియు ఇతర నిబంధనలు) చట్టం, నం. XXXVI ఆఫ్ 1956 లోని సెక్షన్ 30 దృష్ట్యా ప్రస్తుత కేసు సవరణకు ముందు మాదిరిగానే సెక్షన్ 33 ద్వారా నియంత్రించబడుతుందని, అందువల్ల చట్టంలోని సెక్షన్ 33-ఏ ప్రకారం 1957 మే 6 నాటి ఫిర్యాదును స్వీకరించే అధికార పరిధి ట్రిబ్యునల్‌కు ఉంటుందని హైకోర్టు మొదటి పాయింట్ పై అభిప్రాయపడింది. రెండో పాయింట్ లో మధ్యంతర ఉపశమనం కల్పిస్తూ ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వులు దాని పరిధిలోనే ఉన్నాయని, అది సముచితమేనని హైకోర్టు అభిప్రాయపడింది. ఫలితంగా రిట్ పిటిషన్ ను కొట్టివేశారు. ఆ తర్వాత అప్పీలుదారు మిల్స్ దరఖాస్తు చేసుకోగా హైకోర్టు ఈ కోర్టులో అప్పీలు చేసుకునేందుకు ధ్రువీకరణ పత్రాన్ని జారీ చేసింది. అలా ఈ విషయం మన ముందుకు వచ్చింది.

హైకోర్టులో లేవనెత్తిన అవే రెండు అంశాలను మా ముందు కోరారు. 1957 మే 16 నాటి మధ్యంతర ఉత్తర్వు చట్టపరంగా స్పష్టంగా తప్పు అని, దానిని సమర్థించలేమని మేము నిర్ధారణకు వచ్చినందున ప్రస్తుత కేసులో మొదటి అంశాన్ని నిర్ణయించాల్సిన అవసరం లేదని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము.

మధ్యంతర తీర్పు ఇవ్వకుండా ఇలాంటి మధ్యంతర ఉత్తర్వులు జారీ చేసే అధికారం ట్రిబ్యునల్ కు

ఉందా అనే ప్రశ్నతో పాటు, (*దీ మేనేజ్ మెంట్ ఆఫ్ హోటల్ ఇంపీరియల్ అండ్ అదర్స్* v. *హోటల్ వర్కర్స్ యూనియన్* ([1960] 1 ఎస్. సి. ఆర్. 476.) లో ఈ కోర్టు పరిగణనలోకి తీసుకుని నిర్ణయించని అంశం), ట్రిబ్యునల్ చట్టంలోని సెక్షన్ 33-ఎ కింద ఒక దరఖాస్తును విచారిస్తున్నప్పుడు మరియు దాని ముందున్న ప్రశ్న ఏమిటంటే , తొలగింపు ఉత్తర్వులు సెక్షన్ 33 యొక్క నిబంధనలకు విరుద్ధంగా ఉన్నాయా అన్నదానికి మధ్యంతర చర్యగా ట్రిబ్యునల్ కార్మికుడిని పునరుద్ధరణ లేదా తిరిగి తన సర్వీసులోకి తీసుకోకపోతే పూర్తి వేతనాలు మంజూరు చేయడం చట్టరీత్యా తప్పు అని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము. సెక్షన్ 33లోని నిబంధనలకు విరుద్ధంగా తొలగింపు ఆధారంగా సెక్షన్ 33-ఏ కింద ఫిర్యాదు చేస్తే, ఒకవేళ అది కార్మికుడికి అనుకూలంగా ఉన్నట్లయితే ట్రిబ్యునల్ జారీ చేయగల తుది ఉత్తర్వు, పునరుద్ధరణ కోసం ఉంటుందని అన్నది స్పష్టంగా ఉంది. దుష్ప్రవర్తనను నిర్ధారించే సరైన ఆంతరంగిక విచారణ జరిగిందని చూపించడం ద్వారా లేదా ఆంతరంగిక విచారణ జరగకపోతే తొలగింపును సమర్థించడానికి ట్రిబ్యునల్ ముందు సాక్ష్యాలను సమర్పించడం ద్వారా ట్రిబ్యునల్ ముందు తొలగింపును సమర్థించడంలో యజమాని విఫలమైతే మాత్రమే ఆ తుది ఉత్తర్వులు జారీ చేయబడతాయి: *పంజాబ్ నేషనల్ బ్యాంక్* v. *ఆల్ ఇండియా పంజాబ్ నేషనల్ బ్యాంక్ ఎంప్లాయీస్ ఫెడరేషన్* ([1960] 1 ఎస్. సి. ఆర్. 806.) చూడండి, అందులో సెక్షన్ 33-ఎ కింద విచారణలో, యజమాని సెక్షన్ 33 ను ఉల్లంఘించినట్లు రుజువు చేసినంత మాత్రాన ఉద్యోగి పునరుద్ధరణ ఉత్తర్వులను పొందడంలో విజయం సాధించలేడని నిర్ణయించారు. అటువంటి ఉల్లంఘన రుజువైన తరువాత కూడా యోగ్యతల ఆధారంగా ఆక్షేపించిన తొలగింపును సమర్థించడానికి యజమానికి ఇంకా స్వేచ్ఛ ఉంటుంది. ఉద్యోగి చేసిన ఫిర్యాదును పారిశ్రామిక వివాదంగా పరిగణించాలి మరియు ఆ వివాదానికి సంబంధించిన అన్ని అంశాలను సెక్షన్ 33-ఏ కింద పరిగణనలోకి వస్తాయని ట్రిబ్యునల్ పరిగణనలోకి తీసుకోవాల్సి ఉంటుంది. అందువల్ల ఒక ట్రిబ్యునల్ సెక్షన్ 33-ఎ కింద ఒక ఫిర్యాదును పరిగణనలోకి

తీసుకున్నప్పుడు, ఒక ఉద్యోగిని తిరిగి విధుల్లోకి తీసుకోవాలా వద్దా అని అంతిమం గా నిర్ణయించాల్సి వచ్చినప్పుడు, మధ్యంతర ఉపశమనంగా తిరిగి నియమించాలని ఆదేశించడానికి ట్రిబ్యునల్ కు అధికారం లేదు, ఎందుకంటే ఫిర్యాదుపై విచారణలో యజమాని తొలగింపు ఉత్తర్వులను సమర్థించడంలో విఫలమైతే మాత్రమే కార్మికుడు పొందగలిగిన ఉపశమనం అది కార్మికుడికి ఇవ్వడం అవుతుంది.

ఈ కేసులో ఆదేశించిన మధ్యంతర ఉపశమనం ఏమిటంటే, కార్మికుడిని పని చేయడానికి అనుమతించాలి: మరో మాటలో చెప్పాలంటే, అతన్ని తిరిగి నియమించాలని ఆదేశించారు; ప్రత్యామ్నాయంగా యాజమాన్యం అతన్ని తిరిగి తీసుకోకపోతే, వారు అతనికి పూర్తి వేతనాలు చెల్లించాలని ఆదేశించారు. అటువంటి ఉత్తర్వులను మధ్యంతర ఉపశమనంగా చట్టంలో జారీ చేయలేమని మేము అభిప్రాయపడుతున్నాము, ఎందుకంటే ఇది సెక్షన్ 33-ఎ కింద విచారణలో యజమాని విఫలమైతే మాత్రమే ప్రతివాదికి లభించాల్సిన ఉపశమనం అది దాని ప్రారంభంలోనే అతనికి ఇవ్వడానికి సమానం. *హోటల్ ఇంపీరియల్ కేసు* ([1960] 1 ఎస్. సి. ఆర్. 476.) లో ఎత్తి చూపినట్లుగా, సాధారణంగా, మధ్యంతర ఉపశమనం అనేది కార్మికులు చివరికి విజయం సాధిస్తే పొందే పూర్తి ఉపశమనం కాకూడదు. అందువల్ల ఈ కేసులో మధ్యంతర ఉపశమనంగా పునరుద్ధరణ లేదా దానికి బదులుగా పూర్తి వేతనాలు చెల్లించడానికి అనుమతిస్తూ ట్రిబ్యునల్ ఇచ్చిన ఉత్తర్వులు స్పష్టంగా తప్పు, అందువల్ల దానిని రద్దు చేయాలి. అందువల్ల హైకోర్టుతో పాటు 1957 మే 16న ట్రిబ్యునల్ మధ్యంతర ఉపశమనం కల్పిస్తూ ఇచ్చిన ఉత్తర్వులను రద్దు చేస్తూ అప్పీల్ను అనుమతిస్తున్నాము.

ట్రిబ్యునల్ ఉత్తర్వులను రద్దు చేయాలనే నిర్ణయానికి వస్తే మధ్యంతర ఉపశమనం కల్పించాలని ప్రతివాది తరఫు న్యాయవాది మాకు విన్నవించారు. ఈ కేసు పరిస్థితులలో, ప్రతివాదికి మధ్యంతర

ఉపశమనం ఇకపై సమర్థనీయమని మేము భావించడం లేదు. మేము పైన పేర్కొన్న విధముగా , సెక్షన్లు 33 మరియు 33-ఏ క్రింద వచ్చిన దరఖాస్తులను త్వరితగతిన పరిష్కరించాలి. 1956 సెప్టెంబర్ 4 నాటి, దీనిని విస్మరించినట్లు కనిపిస్తోంది మరియు 1957 మే 6 నాటి దరఖాస్తులు ఇప్పుడు త్వరితగతిన వ్యవహరించబడుతాయని మరియు చివరకు ట్రిబ్యునల్ ద్వారా పరిష్కరించబడుతాయని మేము విశ్వసిస్తున్నాము , అలాగే సెక్షన్ 33-ఎ క్రింద అన్ని అప్లికేషన్లు కూడా. ఈ పరిస్థితుల్లో ఖర్చులకు సంబంధించి ఎలాంటి ఉత్తర్వులు జారీ చేయడం లేదు .

అప్పీల్ అనుమతించబడింది.